

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: FUGLESKYDNING

Citation: Wied, Gustav: "FUGLESKYDNING", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wied02val-shoot-workid59227.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

FUGLESKYDNING

Tre Dage i Rad var der Fugleskydning i Storskoven. Fredag, Lørdag og Søndag.

Den første Dag tog Bønderne derud med deres Husmænd og Tjenestefolk. Lørdagen var de "fine" Folks Dag, Herskaberne fra By og Land. Og om Søndagen kom Tjenestefolkene fra Købstaden og en Del Karle og Piger rundt om fra de nærmeste Gaarde.

Jeg gik derud om Fredagen.

Allerede da jeg naaede Gangstien, der fører over Pilemosen til Skovvejen, kunde jeg høre Knaldet af Skuddene og Støjen fra Trompeterne og Lirekasserne.

Ved Indgangen til Skoven stod to høje afbarkede og flagsmykkede Granstammer med Guirlander hængende i smaa og store Buer imellem sig. Der var stukket Flag ned langs Indhegningen. Og det kostede femten Øre at slippe indenfor.

Klokken var henved syv, og Larmen og Tummelen var paa sit højeste.

Rundt om Festpladsen var rejst Telte med Beridere og Tryllekunstnere og Vokskabinetter og svære Damer og Slangemennesker og Menagerier og Tyrolersangere og Panoramaer og en Mand, der tegnede med Tæerne, og en Dame, der ingen Underkrop havde, og Aber og Papegøjer og hvide Mus og Marsvin og "de mest fremragende danske Politikere" og Faar med to Hoveder.

Udraaberne blæste i de vidunderligste Instrumenter og skreg og raabte og søgte at overdøve hverandre, saa Stemmerne lød helt oppe i de højeste Registre. To Karruseller 61 snurrede evig rundt. Den ene spillede paa Lirekasse, og den anden betjente sig af tre Hornmusici. Hvert femte Minut knaldede Skuddene omme fra Fuglestangen. Og Bønderkarlene stod i Række og øvede deres Kræfter paa Tyrehovedet ved Siden af Cigarbutikken. Pigerne gik Arm i Arm fra Gyngen til Karrusellerne. Og Heden og Støvet hang tykt over Pladsen.

Jeg havde truffet min lille Ven Martin. Og vi havde været inde at se Beriderne.

Martin havde ikke sagt et Ord under hele Forestillingen, men han havde klappet som en rasende, hvergang et Nummer var til Ende. Størst Anerkendelse havde han dog ydet Klovnerne og den Dame, der i lyserødt Trikot og kort Florskjole havde danset Mazurka paa Ryggen af en hvidgul Hest. En ældre Bondemand havde anslaaet Hesten til "at cirkumulere omkring di femogtyve". Og Damens Alder kunde vel sættes til det dobbelte.

Martin var en Sønnesøn af Aalekongen. Hans Fader var pludselig en Dag stukket af til Amerika med en Syjomfru, og Bedstefaderen havde først bandet paa, at det kom ikke *ham* ved. Men næste Dag havde han selv afhentet Svigerdatteren og Drengen, og nu boede de alle tre nede i Huset paa Dæmningen ved Vindblæsvigen.

Den meste Tid af Dagen laa den gamle ude i sin Baad og stangede Aal længst muligt fjærnet fra de andre Fiskere. Men da han altid fik de største, havde man givet ham Navnet Aalekongen. Han hadede Menneskene, men Sønnesønnen skulde han have om sig til enhver Tid. Drengen og jeg var fine Venner, men den gamle saa' skævt til vort Forhold, og han havde mumlet en hel Del uforstaaeligt i Skæget, da jeg tog den lille med ind til Beriderne.

Saasart vi kom ud igen, løb Martin hen til Bedstefaderen.

- Naar jeg bli'er stor, sagde han med gnistrende Øjne - saa vil jeg vaarre Beri'ere, Bedstefa'er!

- Du vil Fa'en, vil Du! sagde Aalekongen.

- De skulde virkelig være gaaet med ind, Jens Rasmussen, sagde jeg - det var morsomt.

- Næ-i den Slavs Tussestreger er sgunne for *fornuftige* Folk! sagde han og saa' ond ud.

62

- Ska' vi gaa hen og se paa Avekatten, Bedstefa'er? spurgte Martin.

- Næ-i det ska' vi'nne min Dreng! sagde Aalekongen.

- Har Jens Rasmussen ikke Lyst til at komme ind og se paa et eller andet? spurgte jeg for at gøre mig behagelig.

- Næ-i, det ka' jeg da'nne si'e, sagde han.

- Ska' vi gaa hen og se paa Avekatten, Bedstefa'er?

- Næ-i det ska' vi'nne min Dreng, sagde Aalekongen og klappede den lille paa Hovedet.

- Vil De ikke drikke et Glas Øl? spurgte jeg.

- Næ, jeg er da elle's ikke tøm'sti'

- Skal vi dov ikke gaa hen og se paa Avekatten, Bedstefa'er gentog Martin klynkende.

- Næ-i *det* ska' vi'nne min Dreng, lød Svaret igen.

- Har Jens Rasmussen truffet Bekendte herude? spurgte jeg?

- Næ-i det har jeg da elie's ikke.

- Nu gaar jeg hen til Avekatten alli'e'vel! sagde Martin besluttet.

- Ja gør Du kun *det* min Dreng, sagde Aalekongen. Og saa tog han Drengen ved Haanden og vandrede bort med ham.

- Mine Herre og Damer! skreg en Udraaber - her ser Di Verdens sværeste Kvinde! Hun bær en Bakke med en Søl 'kaffekande og seks Par Kopper og Sukkerskaal og Flødekande af samme Metal paa sit fortrinlige blottede Bryst! Væsati, væsati! mine Herskaber! *Kun* ti Øre for Personen og det halle for Børn, og di frugtsommeli'e faar Lov til a' ta' ét frit med! Væsati, væsati! *Kun* ti Øre! Di maa gærne berøre Kunstværkerne, mine Herre! Væsati! lidt muntert, lidt muntert! Gassen er tændt, og min Kone har faaet Ordre til a' ligge i Kaminerne! Væsati lille Herre, *kun* ti Øre!

Jeg betalte og gik ind.

Damen sad henne i Baggrunden af Teltet paa et omvendt Kar, Hun var i kort hvid Kjole, meget dybt nedringet og med bare Lægge. Sveden trillede ned ad hendes Kinder. Og hun tørrede sig hvert Øjeblik i Ansigtet og paa Barmen med et stort Klæde.

63

Tæt henne ved Karret fik jeg Øje paa Faareper. Han stod med skrævende Ben og tilbagebøjet Hovede og saa' aldeles opslugt ud. Da han opdagede mig, kneb han det ene Øje sammen og nikkede hen mod Damen.

- Kæ, hæ! Kandedat, sagde han. - Lammeky'I Men da Kvinden i det samme rejste sig, tog han forskrækket et langt Skridt tilbage ind mellem Publikum.

Damen rakte Haanden ud og greb en Bakke, der stod paa et Bord noget borte. Paa Bakken var opstillet Kanden og alt det andet, Udraaberen havde nævnt. Per spilede Øjnene op. Damen holdt Bakken ud fra sig i stiv Arm. Derpaa førte hun den langsomt hen til sit Bryst og satte den dér. Saa lod hun begge Armene synke ned langs Kjolen og begyndte at promenere rundt paa Karret med Bakken paa det fremskudte Bryst.

- Er 'et ikke forfærdelig! hviskede Per til mig, og hans Øjne veg ikke fra hende. Sikken *Kraft!* sagde han.

Saa tog Damen Kanden, og lod som om hun skænkede i Kopperne, kom Sukker og Fløde i og rørte om. Derpaa gik hun nok en Gang rundt paa Karret, satte sig paa Stolen, rejste sig igen, satte sig atter og stillede Bakken hen paa Bordet.

Og saa var Forestillingen forbi.

- *Mon* det er et levende Menneske? hviskede Faareper.

- Du kan jo gaa hen og føle- paa hende, sagde jeg. - Du maa gærne!

- Næ-i! sagde Per. - Men Kandedaten?

- Nej, sagde jeg - jeg *tror* jo, at hun er levende.

Pludselig rakte Damen sit ene Ben ud mod Publikum og smilede fedt.

Per saa' først paa mig, og saa kiggede han rundt paa de andre Tilskuere, og da flere af dem nikkede

opmuntrende til ham, tog han forsigtigt med to Fingre om Damens nubrede Læg og trykkede til et Par Gange.

- Ky' er 'et sgu da! sagde han med skinnende Øjne.
- Nu er det bedst, vi gaar, Per, sagde jeg. - Ellers skal vi betale igen.
- Fa'en med det! sagde den gamle pludselig kry. -

64

Fa'en med det! Ti Øre er da ingen Formue, véd jeg! - - Jeg bli'er her spilleme en Omgang til!

Og Per fiskede ivrigt en frisk Tiøre op af Vestelommen.

Jeg gik ned til den aabne Danseplads.

Paa en Tribune halvt skjult af Granris og Bøgeløv sad et Horn, en Violin og en Klarinet og spillede de vidunderligste Danse.

Ude paa Gulvet snurrede Parrene røde og svedende rundt mellem hverandre. De saa' alle ud, som om de arbejdede for Dagløn.

- Ska' vi to skære en Trippevals, Karreline? spurgte en Bondekarl.

Og Karoline lagde sig gudhengivent til hans Bryst.

Pigerne var i lyse, klare Kjoler og blomstersmykkede Straahatte. Karlene i Vadmelstøj. Mange af dem var forsynet med Muffediser og lange Trækstøvler, og alle havde de enten Cigar eller Pibe i Munden.

Pludselig stoppede Musikken op. De dansende Herrer lod Damerne staa midt i en Svingning og søgte ind i Teltene for at drikke. Damerne trak sig over paa Bænkene langs Gulvets Sider. Dér sad de stille svedende og med højt bølgende Barme og ventede, til Musikken tog fat igen. Saa lagde de sig ind til en anden Kavalier. Og med Hovedet paa skraa og Øjnene halvt lukkede traadte de Dansen, saa Gulvet gyngede.

Frem fra nogle Buske kom en lang Bondedreng slentrende. Han knappede sine Bukser og sang:

- Ak var jeg dog en Ful'! O hav-de jeg blot Vin-ger. - - Og saa slog han sin Arm om Livet paa en Pige og for afsted i Dansen med hende.

Inde i et Telt saa' jeg gamle Rasmus Skovfoged sidde midt imellem en Flok unge Karle. De sang og snakkede og lo og slog i Bordet.

Da Rasmus fik Øje paa mig, løftede han sin Ølflaske op i Luften og svingede den.

- Nu gaar hun godt igen! raabte han.

65

Jeg nikkede til ham og gik videre.

Det var blevet halvmørkt, og Maanen var kommet frem. Skydningen var forlængst ophørt, og adskillige kulørte Lamper var allerede tændt henne paa Festpladsen.

Nede omkring Karrusellerne var der stærk Trængsel. Børnene sloges om Hestene, og elskende Par sad tæt ved Siden af hinanden i Kanerne. Og jeg saa' Aalekongen og Martin køre rundt. Den gamle med et bistert Aasyn, men Drengen stille henrykt og med hoppende Ben.

Der stod to halvvoxne Dreng og sang til Lirekassens Toner.

To jævnaldrende Piger kom forbi.

Den ene Dreng slog sin Arm om den nærmeste.

- Vil Du ha' en Omgang, min Snut? spurgte han.

- La' vaarre, dit Kre'tur! sagde Damen vrippent.

- Vil Du ridde? spurgte han igen og strøg hende ned ad Kinden.

- Hold Kæft, din Pejs! sagde hun og slog ham over Fingrene.

- Æ Du mukken, Hanne? spurgte Drengen. - Har Du'ne faaet Præmie, min Basse? sagde han og vilde kysse hende.

Men Pigen rev sig løs og løb sin Vej.

Karrusellens Ejer, en halvgammel Mand med fede hængende Kinder og Skraasaus i Mundvigene, hjalp galant de lysthavende Damer op paa Hestene. Han trykkede med et saligt Smil og fugtige Øjne sin store Haand mod deres fyldige Barme og løftede dem baglæns i Vejret.

Der sad en ældre enlig Mand i en Kane. Han saa' ud til at være Kirkesanger eller Landsbyskræder.

Foran ham stod en 3-4 Smaapiger og kastede længselsfulde Blikke ind i Kanen.

- Hvemses Pi'ebørn er I? spurgte han og saa' filantropisk paa dem.

- Snedker Olsens, sagde den ældste.

66

- Vil I køre med? spurgte den ensomme. Og Smaapigerne hoppede fornøjet ind til ham.

Stille aldrende Mænd satte sig op med deres stille aldrende Koner og kørte rundt uden at mæle et Ord. Unge raske Karle sad baglæns paa Hestene og sang den tapre Landsoldat. Karrusellen susede afsted. Lirekassen jamrede sig. Og de unge Piger hvinede, mens de gamle smaagnækkede. Men den ensomme i Kanen havde faaet Snedker Olsens ældste Pigebarn paa -Skødet, og hun sprællede og skreg op mellem Graad og Latter.

Kørselen sagtnedes igen. Musikken holdt inde midt i et Vers. Og de halvnøgne Mandfolk, der drev Karrusellen rundt, satte Ryggene mod Tværbjælkerne oppe under Sejldugstaget for at standse Farten. Karlene sprang af og løftede Damerne ned. Og de stille Mænd gik bort med deres stille Koner. Manden for det hele tændte de kulørte Lygter rundt over Kanerne. Og de nye Passagerer trængte sig frem under Latter og Raab. Men Snedker Olsens ældste stod og smaagræd, og den ensomme Filantrop listede krumrygget bort og forsvandt mellem Træerne.

Klokken var 11, da jeg begyndte at gaa hjemad.

I de afsides Gange i Skovens Udkant kom jeg forbi enlige Par, der sad tæt ind til hinanden paa forborgne Bænke.

Henne ved Udgangen stod tre smaa Bønderdrenge med Hattene ned i Nakken og osende Cigarer.

- Ska' vi skudse til en Bajer? sagde den ene og ransagede sine Lommer.

- Jamen vi vil ha'e Tøserne med! sagde den anden.

- Gu' vil vi ej! sagde den tredje. - For der bli'er da mer til vos, naar vi er dem foruden!

Paa Mosestien traf jeg Hemming Terkel med Kone og seks Børn. Han havde holdt Opbyggelse ved Kæmpehøjen bag Indelukket, men Besøget havde kun været ringe.

67

- For Djævelens Børn farer hellere li'e lukt til Helvede paa en snurrendes Karreselbane, end di hører et lille hjærtevarmt Ord fra Herrens Mund! forklarede Hemming og sendte mig et dybt og alvorligt Blik. Og hans Kone stod hos og nikkede stille til hvert Ord han sagde.

Men Børnene stirrede længselsfuldt ind mod Skoven, hvor en Raket steg hvislende op over Trætoppene, og hvorfra der lød Sang og Musik og Latter og Raab langt ud i Natten.